

[Niels Westerby.]

statsministeren har understreget, at han gerne vil have mange andre partier med i forliget, og har prøvet på at få de andre partier med, og når hr. Per Hækkerup siger: vi ville skam ikke bruge vort flertal i den forstand, at vi ville majorisere. Nu er det klart, at en sådan udtalelse fra repræsentanter fra regeringspartiet vel må gælde alle partier i tinget, og det må vel gælde dem ganske uanset, om de er større eller mindre, om man kan lide dem, eller om man ikke kan lide dem. Men jeg er da i hvert fald i stand til at oplyse her, at der ikke på noget tidspunkt fra regeringspartiets side er forsøgt at tage blot det mindste hensyn eller søge blot den mindste kontakt med liberalt centrum; vi er blevet stillet over for dette skatteforlig som en fuldbyrdet kendsgerning, og dette må vel kaldes at majorisere. Man kan så stille det op på den måde: er de med i udvalg, eller er de ikke med i udvalg? Det kan ikke være afgørende.

Jeg kan sige for mig selv, at vi har gjort den erfaring, at der i dette tilfælde har været gjort et temmelig voldsomt forsøg på at udnytte det flertal, man har sammen med SF, og der er vel også noget, der tyder på, at den samme indstilling har man haft over for de to partier, man har forhandlet med i udvalget, de konservative og de radikale. Jeg lagde f. eks. mærke til en bemærkning af statsministeren, hvori han sagde, ordret citeret — jeg prøvede i hvert fald meget nøje at bide mærke i det, statsministeren sagde —: de konservative forhandlede med SF og os, de radikale forhandlede med SF og os. Statsministeren omtalte det ikke på den måde, at det var 4 partier, socialdemokratiet, SF, de konservative og de radikale, der forhandlede i udvalget, nej, de konservative forhandlede med SF og os, og de radikale forhandlede med SF og os. Det viser vel nok, at SF har indtaget en særstilling i forhandlingerne, i alt fald i statsministerens tankegang, ellers ville statsministeren næppe have formuleret det på denne måde, så der er noget, der tyder på, at

forhandlingerne med det konservative folkeparti og det radikale venstre kun har været en slags skalkeskjul for regeringens virkelige hensigter; det har været et slør, man har lagt over hensigterne, og vi kan da vel i og for sig kun sige, at vi foretrækker da, at regeringen slet ikke har søgt kontakt med os, fremfor at gå den vej, som den har gjort over for de konservative og de radikale ved i hvert fald at tage et tilløb til at misbruge et forhandlingsløb med disse to partier.

Statsministeren var inde på spørgsmålet om det kontaktudvalg, som de to partier, socialdemokratiet og SF, har nedsat, og henviser til, at der er jo andre, der fører samtaler; der har været ført VK-samtaler. Jeg tror, statsministeren vil anerkende, at jeg har anvendt megen tid og megen politisk iver for at få disse samtaler til at høre op. Men disse VK-samtaler kan på ingen måde sammenlignes med det kontaktudvalg, som regeringen har lavet sammen med SF. Dengang var der jo tale om to partier i salen, venstre og de konservative. Her er der tale om et regeringsparti og et andet parti. Det er ikke bare almindelige samtaler mellem to partier. Det drejer sig ikke bare om fremsættelse af lovforslag, det drejer sig også om forberedelse af lovforslag. Det er en meget vidtgående aftale mellem regeringen og SF, og jeg har under mit første indlæg ikke lagt skjul på, at vi misbilliger det skatteforlig, der er indgået imellem socialdemokratiet og SF.

Men jeg vil så sandelig heller ikke lægge skjul på, at vi i mindst lige så høj grad misbilliger den politiske aftale, der er institutionaliseret i et særligt kontaktudvalg, og som vil være bestemmende for udviklingen i den nærmeste tid herinde i folketinget. Regeringen har ikke de samme muligheder for at appellere til et bredt samarbejde, som statsministeren i ord har givet udtryk for i dag, som den ville have haft, hvis den ikke havde oprettet dette kontaktudvalg. Jeg beklager, at dette er sket; det vil gøre det meget vanskeligt at få situationen tørt op og få et bredere samarbejde i stand i det